

Arrest

nr. 334 189 van 13 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 maart 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 februari 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 februari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 september 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 oktober 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 14 oktober 2007 België binnen en verzoekt op 16 oktober 2007 om internationale bescherming. Op 5 mei 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 53 594 van 22 december 2010 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Op 22 april 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 20 september 2010 wordt de aanvraag ongegrond verklaard.

1.3. Op 29 maart 2011 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 29 april 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 8 juni 2023 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 14 februari 2024 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 28 februari 2024 aan verzoekster wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.06.2023 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 16.10.2007 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 05.05.2010 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 27.12.2010 werd het beroep verworpen door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan 3 jaar en 2 maanden – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Volledigheidshalve dient er vermeld te worden dat betrokkene verschillende aanvragen tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter heeft ingediend, namelijk op respectievelijk 22.04.2008 en 29.03.2011. De eerste aanvraag werd op 20.09.2010 ongegrond verklaard. De tweede aanvraag werd op 29.04.2011 onontvankelijk verklaard.

Betrokkene haalt een langdurig verblijf aan in België. Echter, betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) op 25.02.2011, haar betekend op 07.03.2011. Het principe wordt gehanteerd dat de verzoekende partij in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij alles in het werk diende te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen, dat zij bijgevolg in de eerste plaats zelf alle stappen diende te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven, dat de bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven dus niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar zij zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie. Bovendien dient gemeld te worden dat dit element niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid aangezien dit behoort tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Volledigheidshalve merken we op dat hoewel betrokkene beweert hier al meer dan zestien jaar te verblijven, het administratief dossier geen bewijzen bevat van haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied tussen eind november 2011 en eind juni 2023. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene slechts één getuigenverklaring voor ter staving van haar lang verblijf. Het gaat hier echter om een louter gesolliciteerde verklaring, die in functie van betrokkene werd opgesteld en die niet gepaard gaat met objectieve bewijzen van de loutere bewering. Dit volstaat dan ook niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst naar een lang legaal verblijf. Echter, betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een VIB nog in behandeling is. Het feit dat zij gedurende een bepaalde tijd in het bezit was van een AI, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt aan te behoren tot de kwetsbare groep omwille van haar leeftijd, langdurig verblijf en het feit dat ze alleenstaande is. Ze verwijst hierbij naar de afspraken gemaakt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de zomer van 2021, die bij herhaling in de media zijn bevestigd, naar aanleiding van de beëindiging van de hongerstaking in onder andere de Brusselse Begijnhofkerk. Echter, deze afspraken hadden betrekking op de specifieke situatie van de hongerstakers in 2021 en hebben dan ook geen betrekking op betrokkene zelf. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Betrokkene toont niet aan waarom haar leeftijd, langdurig verblijf en haar statuut van alleenstaande en buitengewone omstandigheid uitmaakt die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt.

De loutere verwijzing naar haar leeftijd is onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit blijkt dat er sprake is van leeftijdsgebonden problematieken. Ook de loutere verwijzing naar het feit dat ze alleenstaande is, is onvoldoende om aan te tonen dat een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk is. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene hier alleen woont, dat er geen gezinsleden zijn en dat zij aldus perfect in staat is om als alleenstaande te functioneren, en dit ondanks de verwijzing naar haar leeftijd.

Wat haar lang verblijf betreft, hierbij dient herhaald te worden dat dit element niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid aangezien dit behoort tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat betrokkene zich niet in buitengewone omstandigheden bevindt. De aanvraag kan aldus in het land van herkomst gebeuren.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (een zogenaamd onafgebroken verblijf sinds oktober 2007, dat betrokkene een actieve en passieve kennis heeft van het Frans, dat betrokkene Franse lessen zou hebben gevolgd, de werkbereidheid en werkbepofte, de grote vrienden- en kennissenkring, de steunbetuiging van de heer G. D. (...) en mevrouw A. D. (...), de SIS-kaart, dat betrokkene zich in regel wenst te stellen met de mutualiteit,) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrontheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

1.5. Op 14 februari 2024 wordt tevens aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan verzoekster ter kennis wordt gebracht op 28 februari 2024. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

De mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleden : Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat ze niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in haar land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in haar land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekster verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst; dat verzoekster na een ononderbroken verblijf in België van 16,5 jaar op heden totaal onworteld is t.a.v. haar land van herkomst – Armenië – en o.a. door het feit dat verzoekster hier een leven heeft kunnen opbouwen in België, haar concrete officiële tewerkstellingsmogelijkheden, hier duurzaam verankerd is, en zij aldus terecht verhinderd is om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet; dat deze verhindering ook wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekster t.a.v. haar land van herkomst onworteld zijn én al een sterkere binding heeft met België én verzoekster overigens in Armenië niets meer bezit en daar zo geen dichte familie meer heeft;

dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van het land van herkomst waardoor verzoekster gehouden zou zijn om aldaar te wachten op de beslissing, dewelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekster hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigt aangetast te zien, hetwelke disproportioneel zou zijn;
dat er overigens in Armenië geen Belgische ambassade is waar verzoekster haar aanvraag zou kunnen indienen zodat er in hoofde van verzoekster eveneens een praktische onmogelijkheid is om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;
dat de bestreden beslissing overigens niet motiveert waarin de kwetsbare positie van verzoekster dan wel verschilt van deze van de hongerstakers van 2021 waardoor een verschillende aanpak te verantwoorden zou zijn;
aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;
dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 14.02.23 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de aan verzoekster betekende bijlage 13 dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing.”

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door haar aangehaalde elementen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij “niet in het bezit (is) van een geldig paspoort, noch een geldig visum” en “er geen elementen (zijn) die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten” nu zij geen kinderen heeft, zij niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven en zij geen medische attesten voorlegt waaruit blijkt dat ze niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden, noch dat zij niet in haar land van herkomst kan verblijven of dat zij niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in haar land van herkomst in te dienen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoekster had ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekster wees in haar machtigingsaanvraag (onder meer) op haar langdurig verblijf en haar duurzame lokale verankering in België als reden waarom zij de aanvraag niet in haar land van herkomst kan indienen. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover als volgt gesteld:

“Betrokkene haalt een langdurig verblijf aan in België. Echter, betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) op 25.02.2011, haar betekend op 07.03.2011. Het principe wordt gehanteerd dat de verzoekende partij in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij alles in het werk diende te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen, dat zij bijgevolg in de eerste plaats zelf alle stappen diende te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven, dat de bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven dus niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar zij zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie. Bovendien dient gemeld te worden dat dit element niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid aangezien dit behoort tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Volledigheidshalve merken we op dat hoewel betrokkene beweert hier al meer dan zestien jaar te verblijven, het administratief dossier geen bewijzen bevat van haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied tussen eind november 2011 en eind juni 2023. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene slechts één getuigenverklaring voor ter staving van

haar lang verblijf. Het gaat hier echter om een louter gesolliciteerde verklaring, die in functie van betrokkene werd opgesteld en die niet gepaard gaat met objectieve bewijzen van de loutere bewering. Dit volstaat dan ook niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst naar een lang legaal verblijf. Echter, betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een VIB nog in behandeling is. Het feit dat zij gedurende een bepaalde tijd in het bezit was van een AI, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

(...)

Betrokkene haalt aan te behoren tot de kwetsbare groep omwille van haar leeftijd, langdurig verblijf en het feit dat ze alleenstaande is. Ze verwijst hierbij naar de afspraken gemaakt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de zomer van 2021, die bij herhaling in de media zijn bevestigd, naar aanleiding van de beëindiging van de hongerstaking in onder andere de Brusselse Begijnhofkerk. Echter, deze afspraken hadden betrekking op de specifieke situatie van de hongerstakers in 2021 en hebben dan ook geen betrekking op betrokkene zelf. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Betrokkene toont niet aan waarom haar leeftijd, langdurig verblijf en haar statuut van alleenstaande en buitengewone omstandigheid uitmaakt die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt.

De loutere verwijzing naar haar leeftijd is onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit blijkt dat er sprake is van leeftijdsgebonden problematieken. Ook de loutere verwijzing naar het feit dat ze alleenstaande is, is onvoldoende om aan te tonen dat een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk is. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene hier alleen woont, dat er geen gezinsleden zijn en dat zij aldus perfect in staat is om als alleenstaande te functioneren, en dit ondanks de verwijzing naar haar leeftijd.

Wat haar lang verblijf betreft, hierbij dient herhaald te worden dat dit element niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid aangezien dit behoort tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat betrokkene zich niet in buitengewone omstandigheden bevindt. De aanvraag kan aldus in het land van herkomst gebeuren."

Verzoekster beperkt zich tot een herhaling van een aantal elementen uit haar aanvraag en haar eigen standpunt, namelijk dat er in haar hoofde wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die haar verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst, nu zij na een ononderbroken verblijf van 16,5 jaar in België, waar zij een leven heeft kunnen opbouwen en duurzaam verankerd is, op heden totaal ontworteld is ten aanzien van haar land van herkomst, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Dat zij totaal ontworteld zou zijn ten aanzien van haar land van herkomst en in haar land van herkomst geen dichte familie meer zou hebben, betreft overigens een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die niet werd aangehaald in de aanvraag. Bovendien heeft de Raad van State reeds verschillende keren beslist dat de elementen van lang verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom een vreemdeling de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. In arrest met nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend". Verzoekster toont dan ook niet aan dat het disproportioneel zou zijn om van haar te verwachten dat zij een aanvraag indient op de Belgische ambassade van het land van herkomst, zoals dat ook wordt voorgeschreven in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, waarop het bepaalde in artikel 9bis van deze wet een uitzondering voorziet die restrictief geïnterpreteerd moet worden.

Waar verzoekster nog laat gelden dat in Armenië geen Belgische ambassade is waar zij haar aanvraag zou kunnen indienen zodat er in haar hoofde eveneens een praktische onmogelijkheid is om de aanvraag in te dienen op basis van artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, beperkt zij zich opnieuw tot een loutere

bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij heeft dit overigens ook niet aangehaald in haar machtigingsaanvraag.

Verzoekster hekelt verder dat de eerste bestreden beslissing niet motiveert waarin haar kwetsbare positie verschilt van deze van de hongerstakers van 2021 waardoor een verschillende aanpak te verantwoorden zou zijn, doch zij gaat eraan voorbij dat het, zoals in de eerste bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, aan haar is om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is. Te dezen brengt verzoekster geen enkel concreet element aan waaruit zulke overeenkomsten zouden blijken.

Verzoekster toont dan ook niet aan dat *“de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin”* door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die haar verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de eerste bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.5. Gelet op al het voorgaande, is het betoog dat de tweede bestreden beslissing vernietigd moet worden *“aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing”* niet dienstig.

2.3.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN